

Кралът метнал кракъ връзъ кракъ, настанилъ се по-добре въ креслото, скръстилъ ржце и отпусналъ глава на гърдитъ си.

— Говори, казалъ той съ сънливъ вече гласъ.

— Еднажъ петима души отъ тази енория отишли на ловъ, почналъ свещеникътъ. — Единиятъ отъ тѣхъ билъ свещеникътъ, за когото говорихме; двама братя, които се казвали Олофъ и Ерикъ Сврдъ, четвъртиятъ билъ съдържателятъ на хана въ това село, а петиятъ билъ селянинътъ Перъ Персонъ.

— Можешъ да не си правишъ трудъ да ги зовешъ по имена, избъбралъ кралътъ и навелъ глава настрани.

— Тѣ всички били добри стрелци, продължилъ свещеникътъ, и обикновено се връщали съ пълни ржце. Но него день тѣ прекосили надлжъ и наширъ гората и нищо не видѣли. Най-сетне прекжснали лова и седнали на земята да си поприказватъ. Заговорили, че въ цѣлата гора нѣма ни едно сгодно мѣсто за обработване. Навсѣкжде само скали и блата. „Господъ ни е онеправдалъ, като ни е далъ толкова бедна земя“, казалъ единъ отъ тѣхъ. „Въ други мѣста хората богатѣятъ, а ние съ голѣмо трепене едва изкарваме парче хлѣбъ.“

Свещеникътъ се спрѣлъ, като да желаелъ да се убеди, че кралътъ го слуша. Кралътъ мрѣдналъ малкия си прѣстъ, за да му покаже, че не спи.

— Въ сжщото време, когато приказвали върху това, свещеникътъ изеднажъ съгледалъ нѣщо да блещи на мѣстото, дето били отъпкали мѣха. „Прѣстѣта тука е нѣщо особена“, помислилъ си той и изтрѣгналъ още малко мѣхъ. Той дигналъ парче камъкъ, заловено за мѣха, и видѣлъ, че и то блещи. „Невъзможно е тука да има олово“, казалъ той. При тия думи другитѣ скокнули, почнали да кѣртятъ мѣха съ цевитѣ на пушкитѣ и видѣли въ планината широка ивица руда. „Какво може да е това?“ казалъ свещеникътъ. Останалитѣ трошили парчета камъни и се мжчели да ги опитватъ съ жби. „Това е или олово, или цинкъ“, решили тѣ. „Цѣлата планина е само отъ него“, забележилъ ханджията.

На това мѣсто на разказа кралътъ си подигналъ малко главата и отворилъ едното си око.

— Разбиралъ ли нѣкой отъ ония хора отъ метали и камъни? попиталъ кралътъ.

— Не, никой не разбиралъ, отговорилъ свещеникътъ. Кралътъ отново отпусналъ глава и затворилъ дветѣ си очи.

— Свещеникътъ и неговитѣ другари се зарадвали много, продължилъ разказвачътъ, безъ да обръща внимание на кралѣ-